

Миле ме чака на улицата, докато си получа свидетелството. И колко радостенъ бѣше той, когато ме видѣ да тичамъ веселъ къмъ него. Той прочете бързо и гласно свидетелството, и, като ми го повърна, каза:

— Та вие сте учили и химия, а?

— Мигаръ вие не сте учили?

— Не.

— Че какъ тъй? Втори класъ безъ химия?!

— Нѣмаше учителъ.

— Е. какво сте учили, ако сте нѣмали химия, а? „Провинция“!?

И изведнажъ азъ, като да пораснахъ цѣла глава надъ Миле, и си се сторихъ много повече знаещъ отъ него.

— Е, като сте нѣмали химия, опити, какво знаещъ ти напимѣръ, напимѣръ за водата?

— Каквото и ти.

— Но напимѣръ какво?

— Ехъ, какво. Водата е течнo тѣло; лѣтъ, тя се изпарява, а зимъ замръзва. Отъ паритѣ ставатъ облаци, а отъ облацитѣ вали лѣтъ дъждъ и градъ, а зимъ — снѣгъ. Снѣгътъ и ледътъ се топятъ и ставатъ пакъ вода.

— Е, ами ако водата зимъ става снѣгъ и ледъ, отъ гдѣ се взиматъ зимъ облацитѣ? Нали отъ тѣхъ вали снѣгъ? Нали само лѣтъ се образуватъ облаци, когато водата се изпарява отъ горещинитѣ? Кажи де, нали знаещъ?

— Това не знамъ, а ти?

— И азъ не знамъ. Но знаещъ ли ти, що знамъ азъ отъ химията за водата? Водата е сложно течнo тѣло, което се състои отъ двѣ прости тѣла: кислородъ и водородъ. Кислородътъ го има въ въздуха, а водородътъ гори, и той само тогава се вижда.

Миле не можеше да повѣрва че има нѣщо, освѣнъ духове и таласъми, което да не се вижда. И за да повѣрва, азъ му обѣщахъ да направя опита, какъ се получава водородъ, и да го запала да гори, та да се види.

— Нашиятъ учителъ „Добри Ефенди“ ни прави този опитъ и рече: „Всѣки може да получи водородъ, като вземе едно шише, да тури у него цинкъ и вода и да го запуши съ гумена тапа, прѣзъ която да минаватъ прѣзъ двѣ дупки двѣ стѣклени цѣви; като сипешъ слѣдъ това прѣзъ едната цѣвъ сѣрна киселина, шишето

ще зашуми и ще се напълни съ водородъ, който ще излѣзе отъ другата цѣвъ.

— А ти можешъ ли да получишъ водородъ?

— На ли ти рекохъ, Добри Ефенди каза: „всѣки може“.

— А кога?

— Подиръ обѣдъ, щомъ тате легне да спи.

— А имашъ ли всичко?

— Намира се. Шише съ гумена запушалка ще ни е биберона на Вѣрка, цинкъ и цѣва азъ съмъ задигналъ, за този опитъ, още прѣзъ годината отъ химическия кабинетъ, а сѣрна киселина ще купимъ отъ аптекарчето. Съ него е лесно. Ти мене гледай.

Веднага щомъ станахме отъ обѣдъ и тате си легна, азъ гологлавъ и съ всички сили се затекохъ къмъ аптеката.

— Скоро, охъ, дайте сѣрна киселина, че на тате му дотрѣба, още сега, бързо. Той рече: „Бързай, сѣ да тичашъ, че много трѣбва“.

Аптекарчето, като ме видя тъй запхтянъ и загриженъ, попита ме дали тате не иска още нѣщо друго.

Страхътъ, че може би аптекарчето не ще ми даде сѣрна киселина така ме обзе, че азъ нетърпѣливо взѣхъ да търся изъ аптеката и самъ да намѣря шишето, на което азъ много пжти бѣхъ челъ „сѣрна киселина“.

Когато се върнахъ въ кжщи, тукъ биберонъ, тамъ биберонъ — биберонътъ го нѣмаше никакъвъ и нигдѣ. Вѣрка отдавна бѣ прѣстанала да суче отъ него млѣко и никой сега не знаеше, гдѣ го бѣха вдигнали. Едва привечеръ слугинята го намѣри въ зимника.

Миле и азъ казахме че сме ѣли, че не сме гладни и се заключихе въ моята стая. — Турихме въ шишето малко вода и цинкъ, пробихме слѣдъ дълги мжки двѣ дупки въ запушалката, пхнахме прѣзъ тѣхъ стѣкленитѣ цѣви и съ една книжна фуния азъ излѣхъ сѣрната киселина въ шишето. Вжтрѣ нѣщо взе да шуми. Азъ, а слѣдъ мене и Миле, доближихме прѣстъ до цѣвѣта, прѣзъ която трѣбваше да излѣзе видорода, и той вече излизаше.

— Изгаси лампата, дай кибрита, пошушнахъ азъ на Миле.